

FOTOGRAFIJA



Znao sam da će sve tako ispasti. Ispite sam odložio. Zatim sam počeo da se razvlačim. Prema unutra. Kao da je napolju padala kiša. Možda je bilo oblačno. Samo oblačno.

Nisam hteo da ustanem.

Gramofon je bio pored mene. Na udžbeniku nemačkog jezika sam udarao recke. Sedamnaest puta sam već puštao pesmu »Kraj leta«. Putovanje već traje, sačekajte dok izračunam: 17X3, dakle, skoro sat.

Verovatno sam pre toga hteo da idem kod Dane.

Dragan je crtao autoportret. Samo je poreklom bio stranac. Pogledao sam ga. Ni traga od jučerašnjeg dana. Čekao je. Sobu smo lepo uredili. Onda smo se u njoj, tako čistoj, osećali dosta neprijatno. Čudo neko od čistoće. Bio sam sa Danom. Dragan je čekao. Nije došla. Dragan se vratio u zoru. Probudio nas je.

»Bio sam u kurvanju«. Znao je bolje da se savlada nego ja ili Ljubo. Nije bio bezosećajan.

Upalio sam lulu. Ova travulja nije bila najbolja, ali i to je nešto. Treba izdržati. Čitao sam Lorku i udarao recke — 19, 20. Opet sam hteo da idem Dani. Bilo je nemoguće ostaviti crtice.

Dragan mi daje pismo. Ko bi to rekao? Čudan neki rukopis. Da ga ipak otvorim?

I dalje sam puštao »Kraj leta«. Otvorio sam ga. Bilo mi je žao. Više neću videti Danu.

Dobro veče
Luna ide sa lutnjom
tebi . . .
a ja . . .
...

Pismo bez potpisa. Pismo za vreme puta. Meni uručeno. Slučajno. Da li je trebalo da ga otvorim?

Dobro veče
Rekoh jednom, a maj
pozlatio je kraj
Podi sa mnom
Veče je slatko, k'o čaj
Rekla je . . .

Stvarnost je dvodimenzionalna. Govore mi da sam glup (tup, glup i fizički slab). Kažu da ima tri dimenzije. Neki kažu n-dimenzija. Smešno, da pukneš. Kako li su samo daleko od stvarnosti. Jesu li oni civilizovani ljudi? Kako li samo ne uspevaju da vide bit problema? Lepotu dvodimenzionalnog sveta. Zaspavaju se površnošću. Komadić stvarnosti maskiran naukom. A ostalo?

Možda ni zemlja nije okrugla.

Sve su to gluposti. Ni sam ne znam tačno. Možda postoji i treća dimenzija. Negde izvan nas. U nečemu, što nismo mi. Neki svet koji nije naš. Verovatno neka imitacija. Treća dimenzija je dimenzija — imitacije. Nestvarno. Zbog toga mi govore da sam lud. Neka, neka. Meni je glavno da to ne govoriš ti.

Volim te. Niko u to ne veruje. Kažu da nisam sposoban da volim. Neka to samo govore. Uopšte te ne poznaju. Ne podnosim suvišna brbljanja. O čemu nije moguće govoriti o tome treba ćutati. Tako je bilo pisano. Meni je bilo dovoljno da si tu.

Ćutanje.

Mogao sam da te gledam, da te dotičem. Morao sam to da saspem u sebe. Ne podnosim kada me prekidaju. Nisam znao kada će se to pojaviti. Kada ću to zgrabiti. Bilo je to najbolje, a osim toga i jedino rešenje. Nikada nisi rekla ni reč. Gledala si u mene. To je bilo u redu. Bio bih samo iznenađen kada bih se brobudio noću, a ti bi stalno gledala u mene. Bilo bi besmisleno pitati — zašto. Dobro je što si i ti ćutala. Bilo je u tome garancije. Sigurnosti.

Svakim metrom
Putem bržim u užim
Kuda
Bože moj, ne reci
Na to . . .

Početak je bio vrlo neprijatan. Do danas mi je u ustima ostao gorak ukus toga dana. Dao mi te je sa osmehom. Znao je da sam sâm. Znao je da samo ti možeš ispuniti onu prazninu, a da pri tome ne povrediš mene samog. Nije ni on progovorio.

Kada sam, ponekad, razmišljao o tebi nisam mogao da se setim šta mi se na tebi sviđa. Da li kratka kosa. Možda ruke.

Ruka je tako čudna stvar. Rukom pališ cigaretu. Rukom miluješ ženske grudi. Najlepše je ipak za vreme puta. Mnogo putujem. To me uzbuđuje, ali ujedno i umiruje.

Najpre čekaš polazak. Pritisne te nekakav težak mir. Tišina. Čekaš. Zatim počinje kretanje. Ti se, u stvari, ne pomeraš, a sve oko tebe se menja. Najpre primećuješ boje. Boje se prve menjaju. Ni sam ne znam zašto baš boje.

Žuta, crvena, plava. Kako li je dobro što imam oči. Naročito na početku puta. Kasnije ih toliko i ne upotrebljavaš. Pojavljuje se ljubičasta boja. Sve je ljubičasto. Ljubičasto je gore. Ljubičasto je dole. Zatim nema ni gore ni dole. Ljubičaste su samo spirale.

Odjednom primećuješ ruke. Nestaje nespretnost. Za vreme putovanja ništa ti ne smeta. Hoćeš da se pokreneš i ti se krećeš. Krećeš se sa okolinom. Sa celom vasionom. Jasnije je od svega da si se spojio sa njome. Postao si njen deo. To je divno kretanje. Nije pravolinijsko, nego talasasto. Možda se i ono završava spiralom. Moram to da proverim. Znam da se ruke kreću kao med. Divne, spiralne ruke.

Buđenje. Uz pomoć zvona i školjki. Morskih talasa. Zaspavajuće boli. Buđenje od puta.

Ležali smo sa isprepletanim rukama i nogama. Nisam imao volje ni da dišem. Bilo bi to suviše naporno. Pri svakom udahu u pluća mi se ulivalo strahovito mnogo vazduha. Osećao sam to kao povećanje celoga mene. Znojio sam se. Nije to bilo neprijatno. Znoj se kupao u bojama. Spuštao se po nama, menjao boje i zvučao kao udaranje po staklu.

Zatim je na nas padalo žuto lišće zvončića. Cele gomile lišća su padale oko nas. Neko je zvonio. Opsovao sam. Zatim sam pošao da otvorim. Onako kako sam bio. Najteže mi je palo ustajanje. Suvviše sam dugo putovao. Kada mi je pošlo za rukom da se uspravim, hteo sam da otplivam do ulaza. Posle sam na to zaboravio. Lišće više nije padalo. Bio je to komad poštenog posla. To traženje ključa.

Naglo sam otvorio vrata. Nikoga nisam video. Samo svetlost. Strahovit bljesak. Jako me je zabolelo. Nisam uspeo da zadržim smeh.

Nigde nikog.

Takve gluposti. Seo sam na prag i ponovo se zagledao u tu svetlost. Zašto li samo toliko boli? Na moju veliku radost, prvi udarac je bio i najjači. Posle sam se sam smejavao.

Boga mu! Zašto li se sve tako iskomplikovalo. Uvek dolazi do komplikacija kada se u ravni pojavi nova tačka. Treba je spojiti sa ostalim tačkama, koje miruju. Tako se menjaju odnosi među tačkama. To je kao kad sa plafona vise niti sa kuglicama. Zatim jednu kuglicu izvedeš iz ravnoteže i pustiš je. Kuglica udara u drugu, ova u sledeću i tako redom.

Sve je bilo komplikovanije posle puta. Nekako se ovamo uvukla tvoja imitacija. Nestvarno. Zнала si o svemu. Šta li je trebalo da uradim. Ni sam ne znam šta se dogodilo. Jednostavno sam trebao tu imitaciju. Treću dimenziju nestvarnog. Znao sam da je to mana, ali nisam izdržao.

Zatim sam naglo otvorio vrata! Nisam video nikoga! Samo svetlost. Fantastičan bljesak moga sveta. Svetlost se ulivala u pećinu.

Divan je ovaj moj svet. Svet bez priviđenja i imitacije. Svetlost moga sveta raspridžala se u meni. U mome oku. Bila je fantastična. Znao sam da više ne mogu bez ove svetlosti. Opet promena.

Nestvarno je ipak stajalo iza mojih leđa. Osećao sam toplinu grudi. Zašto je imala tako tužne oči kao ti? To nisam mogao da mu oprostim.

Uplašio sam se. Da li ću to dokazati?

Zatvorio sam oči. Nisam hteo da ih zamaram. Okrenuo sam se. Ne, nije se uopšte branila. Muka mi je zbog toga. Učinilo mi se da ubijam tebe. Amin.

Čini mi se da sam nešto vikao. Bacio sam je u pećinske dubine. Zašto sam tada stajao na mostu? Kada sam čuo udar tela o ledenu vodu, znao sam da te moram oterati. Makar na neko vreme.

Ti si otišla. Gledao sam za tobom. Ostao sam ovde još neko vreme. Odlazio sam na predavanja i vežbe. Redovno sam doručkovao jogurt. Kupio sam kačket. Možda sam ga od nekog dobio. Bio mi je to novi drugar. Pravio sam se kao da je sve u redu. Zatim sam razmišljao o tebi.

Kasnije je došao utorak. Odrvratno vreme. Padala je kiša sa snegom. Više nisam izdržao. Odlučio sam da podem za tobom. Nisam znao gde si, ali sam znao da ću te naći. Na poslednjoj stanici tramvaja. Prodao sam neke stvari i knjige. Zatim sam kupio nove knjige i kartu. Sa knjigama nisam znao šta da radim. Moraću da ih bacim. Nikada ne čitam za vreme putovanja.

Da krenemo. Sedim u kupeu i čekam boje.

Sedi, okreće se
Pita kamo te je sunce . . .
...
Kamo . . .
...
Ne reci. To znam.

Nikada neću videti one što su otputovali. Putničku agenciju su ukinuli. Sve je bilo prekinuto.

Svi su otišli. Sada verovatno piju. Ostao sam potpuno sam. Hristos je imao 33 godine kada su ga razapeli. Isključujući to. Gotovo.

Tek fotografija.